

Ludmila Javorova, prevera

Des que el món és món, sempre i arreu hi ha hagut dones de fang i alè, dones de llum, místiques, poetes, científiques, religioses i laiques, fundadores, pageses, sàvies, mares; dones que per allà on han passat han donat la seva vida, n'hi ha tantes que ni es poden comptar, però de dones silenciades, històricament silenciades, encara n'hi ha més.

els laics i no sabien relacionar-se amb les dones i tractar-les com a iguals. El bisbe Davidek, atent a l'acció de l'Esperit, creia que era injust el tracte que es donava a les dones en l'Església, a la vegada que constatava tota la riquesa que elles podien aportar com a preveres a les diverses comunitats, que n'eren moltes i es reunien

d'amagat. Faltaven pastors.

D'aquestes, i potser més desconeguda, recordem Ludmila Javorova, que va rebre l'ordenació presbiteral el 29 de desembre de 1970, a Brno. Perquè aquesta ordenació fos possible va ser necessària la confluència de dues condicions: primer, una profunda preparació espiritual i el desig de servir el món i l'Església del seu país; i segon, la necessitat de capellans, i un bisbe, Fèlix M. Davidek, obert a l'acció de l'Esperit, que va comprendre que l'Església havia de donar resposta allà on urgia la presència del capellà.

Ludmila, des de molt joveneta havia sentit la crida de Déu al servei de l'Església. Se sentia preparada, però va haver de patir el silenci d'aquells capellans que només donaven ordres i no comptaven amb les dones a l'hora de prendre les decisions pastorals. Barons, i a més sacerdots, no van ser educats per a treballar amb

A l'any 1970, en plena època de la més dura repressió que ha sofert l'antiga Txecoslovàquia, el bisbe va convocar un "concili del Poble de Déu" en els llocs on eren més actives les comunitats cristianes (anomenades *Koinotes*) amb la finalitat de discernir la pastoral més adequada per a cada lloc. I és aquí on es va prendre la decisió de l'ordenació de les dones i la proposta de l'ordenació presbiteral de Ludmila.

Aquesta ordenació ni va ser fàcil ni immediata: no hi va haver acord entre els preveres i els bisbes i, no obstant, el bisbe Fèlix va tirar la proposta endavant. Va dir a la candidata: "l'Església et necessita", la resposta va ser un sí, sense saber quines en serien les conseqüències ni com podria desenvolupar el carisma; tenia plena confiança en l'Esperit i va acceptar aquell do amb fe, responsabilitat i amor.

La cerimònia es va celebrar en privat, va ser ordenada amb una litúrgia presa literalment del Ritu d'ordenació segons el Pontifical Romà, usat durant segles i segles per a ordenar els barons. L'únic testimoni present a l'acte va ser el seu germà capellà, ni els pares, ni amics ni cap altre capellà, és a dir, amb el mateix secret en què s'havien ordenat altres capellans barons, per exigències de la situació política del país, per la qual cosa ni tan sols podien quedar registrades.

Ludmila ja era sacerdot *per sempre segons l'ordre de Melquisedec*.

El seu ministeri havia estat invisible i la seva ordenació secreta. Joan Pau II va considerar aquesta ordenació només com un "problema que s'havia de resoldre". Ludmila va escriure a Roma, però no hi va haver resposta, no hi va haver diàleg, ni tan sols amb el cardenal que havia portat la carta al papa. Tampoc va ser acceptada per tothom en les comunitats *Koinotes*; capellans que sabien que estava ordenada es van anar distanciant d'ella. Un camí ben difícil: dona ordenada en un món de barons....

Com diuen els seus biògrafs, no s'havia fet il·lusions que el Vaticà *validés* el seu presbiterat, però ella volia que almenys es reconegués que també ella havia estat ordenada. Silenci absolut, cap reconeixement, cap pronunciament, tot continua-

NOM de dona

Roser Solé Besteiro

va sota secret, no hi havia cap constància de la seva ordenació. Era invisible.

Al 1995 (tenia 63 anys) la van entrevistar i va considerar que era el moment de donar-se a conèixer: va confirmar clarament que s'havia ordenat, un fet fins al moment confidencial; però el director de la revista li va suggerir que no ho podia mantenir més en secret i es va publicar. Ara sí que l'Església va córrer a pronunciar-se: el 1996 el bisbe de Brno la va convocar i li va notificar que se li prohibia formalment exercir el ministeri per ser considerat invàlid. La prohibició venia de Roma.

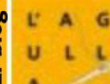
Un bisbe li va dir "l'Església et necessita" i la va ordenar, potser avui ja no la necessita i ja no és vàlid aquell do, però ella està convençuda que la prohibició de l'exercici públic no significa la pèrdua del sacerdoci.

Les reflexions que se'n segueixen són moltes, a mi me n'ha vingut una que, per petita, no és menys important: *L'Agulla* no és la revista més important del món, només és una gota d'aigua en l'immens oceà literari, però una gota que gràcies a la seva projecció moltes de les figures femenines que restarien invisibles en el vòrtex de l'oceà històric van trobant el lloc que els correspon en la història de la humanitat.

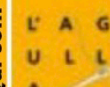
L'arxiu

El blog

Qui som

Inici

